

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ชนิด 2 กลุ่ม วัดผลหลังการทดลองโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการโค้ชต่อการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกทั้งเพศหญิงและเพศชายที่เข้ารับการรักษาดำรงอยู่ในหอผู้ป่วยศัลยกรรมชาย 1 หอผู้ป่วยศัลยกรรมชาย 4 หอผู้ป่วยศัลยกรรมหญิง 1 หอผู้ป่วยศัลยกรรมหญิง 4 และ/หรือ หอผู้ป่วยหนักศัลยกรรมทั่วไป หรือหอผู้ป่วยศัลยกรรมฉุกเฉิน โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์เวียงใหม่ ระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2544 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์ 15% ของสถิติผู้ป่วยที่ได้รับการผ่าตัดทรวงอกแบบเปิดย้อนหลังในปี พ.ศ. 2542 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 ราย ตามเกณฑ์คุณสมบัติที่กำหนด ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 12 ราย โดยจัดแบ่งให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดังนี้ 1) เป็นเพศเดียวกัน 2) อายุแตกต่างกันไม่เกิน 10 ปี 3) การได้รับการดูแลจากสมาชิกครอบครัวระหว่างอยู่โรงพยาบาล และ 4) มีการลงแนวผ่าตัดบริเวณทรวงอกในลักษณะเดียวกัน และมีพยาธิสภาพของความเจ็บป่วยคล้ายคลึงกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล แบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยและการรักษาพยาบาล และแบบสัมภาษณ์การปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำนวน 17 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า และ 2) เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย ได้แก่ แผนการโค้ชต่อการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก และคู่มือการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการโค้ชต่อการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก คู่มือการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก และแบบสัมภาษณ์การปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแผนการโค้ชต่อการปฏิบัติ

เพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก และคู่มือการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกมาปรับปรุงแก้ไขร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา ตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำไปทดลองใช้กับผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก ณ โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนครเชียงใหม่ จำนวน 3 ราย เพื่อประเมินความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมกับผู้ป่วย ส่วนแบบสัมภาษณ์การปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก ได้ตรวจสอบค่าความตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิ และค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาได้เท่ากับ .88 ก่อนนำมาปรับปรุงแก้ไขร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือกับผู้ป่วยที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนครเชียงใหม่ จำนวน 10 ราย ด้วยวิธีหาความสอดคล้องภายในโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91

การเตรียมความพร้อมสำหรับการโค้ชของผู้วิจัย ผู้วิจัยได้มีการเตรียมความพร้อมสำหรับการทำหน้าที่โค้ช การใช้กระบวนการโค้ช และการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอก จากอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์ด้านการพยาบาลศัลยกรรมและการโค้ช 1 ท่าน และฝึกทักษะด้านการทำสมาธิจากพระภิกษุและภิกษุณี ณ วัดป่าเป้า จ. เชียงใหม่ จนอาจารย์ผู้สอนมีความเชื่อมั่นว่าผู้วิจัยสามารถปฏิบัติได้จริง

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์โดย 1) ข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยและการรักษาพยาบาล นำมาแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) คะแนนการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกได้นำมาหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ 3) เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกเมื่อครบ 48 ชั่วโมงหลังผ่าตัด และเมื่อครบ 72 ชั่วโมงหลังผ่าตัด ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติและกลุ่มที่ได้รับการโค้ช โดยใช้สถิติ Mann-Whitney U test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกกลุ่มที่ได้รับการโค้ชมีคะแนนการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานเมื่อครบ 48 ชั่วโมงหลังผ่าตัด มากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกกลุ่มที่ได้รับการโค้ชมีคะแนนการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานเมื่อครบ 72 ชั่วโมงหลังผ่าตัด มากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อจำกัดในการทำวิจัย

การวิจัยนี้เป็นวิจัยแบบกึ่งทดลอง ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานภายหลังการทำศัลยกรรมทรวงอกได้ เช่น การที่ผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกกลุ่มที่ได้รับการ icox ได้รับข้อมูลและการ กระตุ้นให้ปฏิบัติกิจกรรมจากบุคลากรทางทีมสุขภาพอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านการปฏิบัติการพยาบาล ผู้ปฏิบัติการพยาบาลสามารถนำผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการสอนการปฏิบัติเพื่อช่วยลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกและผู้ป่วยที่ทำศัลยกรรมชนิดอื่น โดยเน้นการ icox ในกิจกรรมที่ผู้ป่วยต้องใช้ทักษะหรือความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติ เช่น เทคนิคผ่อนคลาย การทำสมาธิ การบริหารหายใจ การไอเพื่อขับเสมหะอย่างถูกวิธี หรือ กิจกรรมที่ต้องส่งเสริมความรู้สึกมั่นใจมีความปลอดภัยในการปฏิบัติ เช่น การออกกำลังกายโดยเร็วหลังผ่าตัด โดยทักษะการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานเหล่านี้ควรให้สอนแก่ผู้ป่วยอย่างน้อย 2 วัน ก่อนผ่าตัด เพื่อให้ผู้ป่วยมีเวลาเพียงพอสำหรับการฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญซึ่งจะช่วยให้การนำไปปฏิบัติมีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น และสามารถปรับเวลาที่ใช้การ icox ให้มีความสอดคล้องกับการปฏิบัติการพยาบาลตามปกติในแต่ละเวร รวมถึงการ icox ญาติซึ่งเป็นแหล่งประโยชน์ที่สำคัญของผู้ป่วยให้เข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมในการดูแลผู้ป่วย ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วย icox เพื่อให้ข้อมูล ช่วยเหลือ สนับสนุน ให้ความมั่นใจในการปฏิบัติแก่ผู้ป่วย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานมากขึ้น

2. ด้านบริหารการพยาบาล ควรจัดให้มีการอบรมบุคลากรทางการพยาบาลเกี่ยวกับการ icox ทั้งบทบาทการทำหน้าที่และเทคนิคการ icox เพื่อเพิ่มความสามารถและศักยภาพของพยาบาลให้มากขึ้น

3. ด้านการวิจัย เป็นแนวทางในการทำวิจัยหรือขยายขอบเขตความรู้ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการ icox และการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานด้านร่างกายและจิตใจในผู้ป่วยกลุ่มอื่น ๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาผลของการโค้ชต่อการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วย ศัลยกรรมทรวงอกซ้ำ โดยการเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถอ้างอิงถึงประชากร ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น
2. ควรนำรูปแบบการโค้ชไปศึกษาผลของการปฏิบัติเพื่อลดความทุกข์ทรมานในผู้ป่วยที่มี พยาธิสภาพของอวัยวะในช่องทรวงอกอื่น ๆ เช่น ผู้ป่วยผ่าตัดหัวใจแบบเปิด ผู้ป่วยผ่าตัดมะเร็ง หลอดอาหาร หรือในผู้ป่วยที่ต้องเข้ารับการผ่าตัดแบบฉุกเฉิน เช่น ผู้ป่วยที่ได้รับบาดเจ็บที่ทรวงอก หรือช่องท้อง รวมถึงในผู้ป่วยที่มีความเจ็บป่วยเรื้อรังอื่น ๆ เช่น ผู้ป่วยโรคถุงลมอุดกั้นเรื้อรัง เป็นต้น โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ป่วยเรื้อรังควรเพิ่มระยะเวลาของการศึกษา เช่น ในระยะหลังจำหน่ายออก จากโรงพยาบาล ด้วยการให้การโค้ชทางโทรศัพท์เพื่อให้ผลการวิจัยมีการนำไปใช้ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น
3. ควรทำการศึกษาผลของการโค้ชต่อตัวแปรอื่น ๆ เช่น การฟื้นฟูสภาพหลังผ่าตัด และ ความพึงพอใจในผู้ป่วยผ่าตัดใหญ่อื่น ๆ เพื่อนำผลที่ได้มาสนับสนุนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการโค้ชได้ มากยิ่งขึ้น